

ју своје дете за излет или га уче неком занату. Ево ти ранац или алат, и ја ћу те научити како се са свим тим носити, и све могу спокојно да оставим [и одем]. Моје дете, или мој друг, мој ближњи, може да пређе преко мене као преко моста на ону страну. При том, мост може да се сруши, скрши, али ти познај себе, гледај на крајњи циљ, на ту обалу – на Бога.

Нико ти не може одузети Његов загрљај.

Ето зашто човек који стреми духовном савршенству, а не нарученој побожности, никада не пада и не јадикује. Али, ако се ти не научиш да гледаш реално на себе и око себе, ако си се навикао да те неко апсолутно води, и најмања мука ће да те сломи и ћеш пасти.

иpош. Андреј Лорџус

НЕ МАШТАЈТЕ ДА ЈЕ ЖИВОТ НЕПРЕКИДНА СРЕЋА

Прихватите живот какав јесте! Не маштајте да је живот непрекидна срећа нити чак да је „пола-пола“. Није тако. Живот по својој вредности је много више од среће, управо захваљујући томе што у њему има невоља и патњи. Заволети живот значи смирено прихватити дар живота са свим радосним и тешким тренуцима. Дар живота, дар стварности је нешто много узвишеније од маштарења, много драгоценије од срећних тренутака.

Живот одбацују само романтици који маштају да ће им живот бити континуирана срећа, као непрекидан празнични дан, као у детињству. Међутим, ово је детињаста однос према животу. Зрелост личности се огледа у томе што човек прихвата живот таквим какав јесте са свиме што у њему постоји.

Ако човек није прошао кроз патње то значи да није ни живео. Живот у себе укључује страдања. Наш живот није могућ без невоља. Човек добровољно прихвата патње и невоље.

На пример, мајка, која ноћима не спава поред постеље болесног детета. Или мушкарац који је штитећи своју невесту, своју жену, био рањен, или је можда претрпео понижења. То су патње. Али колико је само тај мушкарац срећан јер штити своју жену. Страдања имају непроцењиву вредност и зато ја своја страдања не дајем никоме. Она су део мог живота, мог животног пута.

Дакле, чега год да се дотакнемо, видимо да све што је вредно било у нашем животу је спојено са страдањем. Вредност живот се не мери само према томе колико смо радости добили, већ и у томе колико смо нешто градили, стварали. На пример, када градимо кућу, да ли је то радосно? Јесте, али истовремено то подразумева и сузе и крв и зној.

Љубав је неизоставан услов живота. Међутим, живот се не своди само на љубав. Живот је нешто много више.

Живот, ако је са Богом, је у правом смислу речи испуњен..

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРЕЋА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА -
преп. Онуфрије Велики, преп. Петар Атонски,
преп. Тимотеј Мисирски

Мш. 6, 20 - 33, зач. 18; Мш. 11, 27 - 30, зач. 43.

Рим. 5, 1 - 10, зач. 88. Гал. 5, 22 - 6, 2, зач. 213.

архимандрит Андреј (Конанос)

ПОСТАНИ ЧОВЕК ДА БИ СЕ ПРЕОБРАТИО У БОГОЧОВЕКА (2)

Говорећи о опасности за црквене људе да постану лажни, очевидне лутке у изложима, присећам се једне кинеске пословице: «Потребно је научити дете да лови рибу, а не да ју је једе».

Када човек лови рибу, он самоуверено стоји на земљи. Код њега су његове кукице, штапови за пецање, мамац. Он сам бира место за пецање, развија своје методе и технике, и на такав начин ступа у свој сопствени однос са морем. На каквој год обали био, он је увек био у стању да упеца (а онда и поједе) најмање једну рибу, зато што он зна како се то ради, то је његов таленат, његово омиљено занимање. Но, ако човјек навикне да добија храну само на готово од стране других људи, тада он неће моћи јести рибу.

То је уобичајена замка у коју често упадамо, то нас чини све више и више зависнима од других. «Дођи овамо, – кажемо ми једни другима, – ја ћу да те нахраним,

почастићу те рибом». Исто то се понекад дешава и у цркви. Али, зар није потребно да сами одрастемо како бисмо се приближили Богу? Зар није потребно да сами тежимо ка томе како би наша душа процветала? Да чврсто стојимо са сопственим ногама?

Човек нам помаже да се приближимо Богу, он је мост. Али не можеш вечно стајати на мосту, мост не може бити животни циљ. Ти идеш и ја те држим за руку да се ти не би спотакао, да не би изгубио равнотежу и пао. Али, колико то може да потраје? Колико дуго је потребно да те ја држим за руку, да би ти могао ићи? Твој главни задатак је да научиш да ходаш сам. Ти можеш. И када успеш у томе, ти ћеш се обрадовати. И након тога ја те нећу заборавити, зато што ћеш ме ти још више волети. Ти ћеш схватити да наши односи нису узамјамна зависност, као кад људи једни друге «гуше» сопственим егоизмом, везујући их за себе. Једноставно, ти си уз моју помоћ про-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

нашао Бога.

Али, уколико сам ја теби показао на Њега, а ти се концентришеш искључиво на мој прст, онда почињеш мислити: «Какав диван прст има попа! Како ми је предивно показао на Бога!» Да, али уколико ти не пођеш на ту страну на коју ти прст показује, на крају ћеш пољубити путоказ са натпи-

моћ даје» (Фил 4, 13). Ако ми не осећамо ту свемоћ коју носи у себи божанствена благодат, која живи у нама, онда ћемо и стално запиткивати: «Како овде да поступим? А тамо? Шта Бог хоће од мене?» Тако је немогуће чути глас Божији.

Господ је рекао: «Који улази на врата пастир је овцама... И овце

Једина сила која је од помоћи, која је у стању да оживи све људе и „оцрквени“ читав свет, није људска сила која доминира и спутава слабог, већ божанска сила жртвене Љубави. То је логика и делање Јединога Који предаје Себе на жртву да би спасао Његову браћу, укључујући свакога, чак, (или нарочито), оне који Га мрзе и разапињу. Ово је једина логика (супротна нашој ирационалној логици). То је божанска измирујућа љубав. Она је прихваћена од свакога, сви је разумеју, и побеђује зарад свих. И ми, нејаки какви смо, немамо ништа литургијски да понудимо осим ове „безначајне“ силе која побеђује смрт кроз смрт.

архимандрит Васиље Ивиронски

сом «Рај». Но, ми треба да дођемо до Раја. Самостално.

Људи често очекују од духовника готова решења и јасне смернице које треба да следе. А такви односи су незрели. То је детиња психологија. У извесној фази [духовног развоја] то се и може разумети, али ту фазу је неопходно проћи као један сегмент свог духовног пута. Не може се вечно детињити. До када дете може питати учитеља: «Је ли истина да су два и два четири?» У шестом разреду не постављају таква питања! Размисли и сам одговори [на своје питање], ти можеш!

И то је снага, то је увереност, а не егоизам. То је оно што је апостол Павле имао на уму, говорећи: «Све могу у Христу који ми

глас његов слушају, и своје овце зове по имену» (Јн 10, 2 – 3). Ако ми знамо и слушамо Његов глас, онда знамо и једни друге. Волимо једни друге. У нама се јавља лична свеза са Христом и са другима. Ти и Господ. Господ и ти. И у неком тренутку ти говориш: «Ја и Бог». И раствараш се у Њему, осећаш како са Његовим благословом и благодарећи Његовој љубави, постајеш благодаћу једно са Њим.

Све су то кораци на путу духовног узрастања. И док још нисмо постигли резултате, ми све време хоћемо да слушамо упутства, шта радити. Ми још нисмо научили да сами куцамо Богу и да му говоримо: «Господе, кажи, ја те слушам! Обрати ми се, подај

души мојој да те чује!»

Ствар је у томе што је већина нас одрасла зависећи од родитеља. «Ја чиним тако, зато што Црква тако каже!» Не, ти чиниш тако зато што су те родитељи приморали да то чиниш. Дакле, твоји успеси нису твоја заслуга. И на самом делу ти ништа ниси усвојио, затворио си своје срце. Све се дешавало по аутоматизму.

Такви људи су научили да се Богу обраћају чисто формално. Они сами не разумеју зашто тако поступају, или пак говоре: «Тако су ме учили. Тако су ми говорили.» Да ли Господ то хоће од нас? Просто понављање, имитацију,

Оне који воле да осуђују, Бог ће строго казнити, јер чине нешто што чак ни Он није чинио када је дошао на земљу да спаси човека. Када су Му фарисеји довели једну грешну жену која је ухваћена „у прељуби“, и сходно закону требало је да буде каменована, Христос, пошто је истерао њене тужиоце, рекавши им: „Ко је без греха, нека први баца камен“, а рече њој: „Иди и више не греш, ни ја те не осуђујем“. Он, који је имао сво право као безгрешни Бог да је осуди и укори није је осудио, а ми који живимо у греху и чинимо дела гора од оних која чине други, спремни смо за ситницу да их осудимо.

ирейодобни Исаак Сириј

лишено било какве животне силе и свежине? Је ли то љубав? Сећам се како ми је једна жена причала како се радовала када јој је дете било мало. Радила је са њим све што је хтела: водила га је у цркву, слала га на исповест, на духовне разговоре и ходочашћа, дечак је био помоћник у олтару... Ја сам ју је упитао:

- А сада?

- Сада нема више ништа од тога, све је одбацио!

Ја сам јој рекао:

- Твоје дете је то онда радило тако зато што си ти тако хтела. Али ти ниси усадила у његово малено срце љубав према Богу. Уместо тога, ти си све време сину серверала готова решења и ниси му давала прилику да сам размисли, да ризикује и да се опече.

Када човек сам учи да лови рибу, дешава му се да греш. Он губи мамац, губи време, те преврће кофу са уловом, али тако стиче искуство. А ова жена је хтела да њено дете одрасте у стакленику, и мислила је да ће оно бити идеално и савршено. Али свако дете одрасте, и онда то више није дете него мушкарац или жена. Он или она

сада живе у Лондону и недељом изјутра воли да попије кафу са друштвом, уместо да оде у цркву. Зато што у детињству, долазећи у цркву, ови људи нису ништа научили. Ишли су у цркву јер су их родитељи приморавали да то чине. И сада се испоставља да је све то било залудно.

Из тога следи да је потребно да изађемо на сопствени духовни пут, а не да бринемо о спољашњој, видљивој побожности.

То је као кад родитељи спрема-